

L'oposició

A nàlogament al que s'esdevé en l'expressió de la concurrència a una acció, en què es pot prescindir de la preposició *amb*, que és la que denota aquesta relació, en certs casos en què el verb o el nom que expressa aquella acció comporta ja la idea de concurrència, en l'expressió de l'oposició entre dos elements, es pot prescindir també de la preposició *contra*, amb la qual denotem habitualment la relació d'oposició, en alguns casos en què el terme significatiu de la frase (verbal o nominal) conté la indicada idea d'oposició. Diem, així, *Marxar contra l'enemic* o *Obrar contra les lleis*, amb la intervenció imprescindible de la preposició *contra*, però *Barallar-se amb les cosines* o *Una discussió amb els dissidents*, en què la idea d'oposició ve expressada pel verb o pel substantiu.

Però a diferència del que s'esdevé —tal com hem vist en els nostres dos comentaris anteriors— en oracions amb verbs com *unir*, *barrejar*, *mesclar*, *aliar*, etc., en què els dos termes que designen els elements en concurrència poden pertànyer, tots dos, al predicat, en oracions amb verbs com *barallar-se*, *lluitar*, *combatre*, *batre's*, *contendre* (o *contendir*), *discutir*, *disputar*, *guerrejar*, *enfrontar-se*, *xocar*, etc., un dels dos elements en pugna o oposició ha de representar necessàriament el subjecte de l'oració, si no és què tots dos s'agrupen en aquest terme. En algun cas, el verb pot ésser usat transitivament, amb què l'oració es construeix normalment, sense la intervenció de cap preposició: *Tots volíem*

combatre els enemics de la pàtria. Però la majoria d'aquests verbs no poden ésser usats sinó intransitivament i, aleshores, el complement ha d'ésser introduït per una de les dues preposicions indicades —*amb* o *contra*— sense que es pugui establir una regla absoluta que distribueixi els casos en què convé cada una d'aquestes dues partícules.

Amb verbs com *barallar-se*, *batre's*, *contendre*, *discutir* o *disputar*, que impliquen una acció recíproca o bilateral, convé exclusivament la preposició *amb*, que denota la simple concurrència en l'acció, la idea d'oposició essent ja expressada pel verb: *Es baralla amb tothom*, *Ha de batre's amb el millor jugador d'Anglaterra*, *Vol discutir amb ell de política*. Però amb un verb com és ara *lluitar*, que no suposa necessàriament aquesta acció recíproca, poden alternar totes dues preposicions en la introducció del complement. Els exemples que indica el Diccionari Fabra de *lluitar* semblen obeir a una regla segons la qual s'usa la preposició *amb* quan hi ha una acció recíproca i la preposició *contra* quan aquesta acció és més aviat unilateral: *X lluitarà avui amb Y*, *La nostra indústria no pot lluitar avantatjosament amb l'anglesa*, *Lluitar contra l'error*, *Una nau que lluita contra la tempesta*. Però, com hem dit, no creiem que es pugui establir una norma absoluta. Al mateix Diccionari trobem *Topar contra un obstacle* (a «contra») i *El cotxe va anar a xocar amb* (en lloc de *contra*) *un arbre* (a «xocar»).

Albert Jané